

Για τους μπάτσους στις σχολές

Εδώ και περίπου δύο μήνες έχει ανοίξει ένας διάλογος μεταξύ της κυβέρνησης και των πρυτανικών αρχών, κεντρική θέση στον οποίο κατέχει η πρόταση για την αναβάθμιση της καταστολής και της επιτήρησης στα πανεπιστημιακά ιδρύματα, με την ίδρυση ενός σώματος πανεπιστημιακής αστυνομίας. Το σώμα αυτό θα είναι υπεύθυνο για την υποχρεωτική επίδειξη φοιτητικής ταυτότητας, face control για οποιαδήποτε είσοδο στο πανεπιστήμιο. Με την τοποθέτηση καμερών θα παρακολουθούνται οι κινήσεις των φοιτητών/ριών, ενώ παράλληλα θα αυστηροποιηθούν οι ποινές για τις “αποκλίνουσες” συμπεριφορές που θα προκύπτουν.

Ο διαχρονικά κατασταλτικός ρόλος της αστυνομίας :

Το αφήγημα περί ύπαρξης της αστυνομίας για την προστασία των πολιτών είναι πλαστό και ανιστόρητο. Σε μία αστική δημοκρατία, άλλωστε, οι μπάτσοι, κατέχοντας το «μονοπώλιο της βίας», αποτελούν το μέσο, με το οποίο το κράτος μπορεί να περιορίζει όσους και όσες διαδηλώνουν και αγωνίζονται για μία καλύτερη ζωή. Η αστυνομία ποτέ δεν είχε ως στόχο την προστασία των πολιτών, αλλά, ως ένα όργανο στα χέρια της εξουσίας, θα έχει πάντοτε ως στόχο την προστασία του κράτους και του Κεφαλαίου από τους πολίτες που μπορεί, δυνητικά, να αντιδράσουν.

Αυτόν το ρόλο της, άλλωστε, μπορούμε να τον παρατηρήσουμε παντού γύρω μας. Τα συνεχώς αυξανόμενα περιστατικά ωμής βίας από τα όργανα καταστολής, οι πρόσφατες αναίτιες, με πρόσχημα την πανδημία, μαζικές συλλήψεις ατόμων που προέβησαν σε συμβολικές μορφές διαμαρτυρίας, αλλά και τα συνεχή περιστατικά σεξιστικών, ομοφοβικών και ρατσιστικών συμπεριφορών από μεριάς των μπάτσων αποδομούν πλήρως το αφήγημα πως αυτοί διασφαλίζουν την προστασία μας και καταδεικνύουν το γεγονός πως η αστυνομία δεν αποτελεί εγγύηση, αλλά απειλή για την ασφάλεια μας.

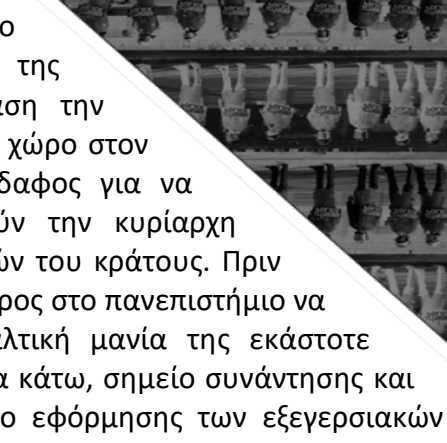
Η εγκαθίδρυση του αστυνομικού κράτους με πρόφαση την πανδημία και οι συνέπειες του:

Στη σημερινή συνθήκη της πανδημίας, παρατηρούμε, από τη μεριά του κράτους, μία ευρύτερη εργαλειακή διαχείριση της κατάστασης προς όφελος του. Έτσι, εγκαθιδρύεται μια κατάσταση απόλυτης αστυνομοκρατίας, με τις ζωές μας να επιβλέπονται, να ελέγχονται και να ρυθμίζονται συνεχώς. Η κατάσταση αυτή βλέπουμε να νομιμοποιείται κοινωνικά από το αφήγημα πως το κράτος διασφαλίζει, με αυτόν τον τρόπο, την προστασία μας από τον ιό, το οποίο, όμως, καταρρίπτεται αν αναλογιστούμε την αδιαφορία του για την αποπνικτική κατάσταση στα ΜΜΜ και σε χώρους εργασίας και τις ελλείψεις σε κλίνες ΜΕΘ και σε υγειονομικό προσωπικό.

Η κανονικοποιημένη, πλέον, πανταχού παρουσία των μπάτσων και το αναμφισβήτητο πλέον δικαίωμα τους για συνεχή έλεγχο έχουν ως αποτέλεσμα να απονεκρώνονται οι πλατείες και οι γειτονιές μας, μέρη που ως πρότινος ήταν αμιγώς κοινωνικοί, και πολλές φορές, πολιτικοί χώροι. Με αυτόν τον τρόπο παρακωλύεται οποιαδήποτε μορφή κοινωνικού αγώνα και εξαναγκάζεται βίαια η καθημερινότητα κάθε ατόμου να περιορίζεται στα στενά όρια του τριπτύχου: ύπνος-δουλειά-σπίτι.

Το πανεπιστήμιο ως ένας ελεύθερος, κοινωνικός και πολιτικός χώρος:

Δεν έχουμε ψευδαισθήσεις για το τι σημαίνει να έχουμε τους μπάτσους πάνω από τα κεφάλια μας. Το πανεπιστήμιο για μας, ανέκαθεν, αποτελούσε πολλά περισσότερα από ένα χώρο μετάδοσης στείρας γνώσης. Αποτελούσε και αποτελεί ένα χώρο κοινωνικό, ένα χώρο ελεύθερης

έκφρασης, ένα δημόσιο χώρο τον οποίο έχουμε οικειοποιηθεί τόσο οι φοιτητ(ρι)ες όσο και οι εργαζόμενοι/ες αλλά και ο κόσμος της γειτονιάς, ένα χώρο που χτίζαμε την ασφάλεια μας με βάση την αλληλεγγύη και όχι την απειλή ενός «μπαμπούλα». Αποτελεί ένα χώρο στον οποίο νιώθουμε άνετα, ένα χώρο που έχει διεκδικηθεί το έδαφος για να αναπτυχθούν καταλήψεις και δομές αγώνα που αμφισβητούν την κυρίαρχη αφήγηση, τον "τυπικό" ρόλο του πανεπιστημίου, αλλά και θεσμών του κράτους. Πριν από την θεσμική κατάργηση του ασύλου δινόταν περισσότερος χώρος στο πανεπιστήμιο να υπάρχει ως ένας τέτοιος χώρος και , έξω από την κατασταλτική μανία της εκάστοτε κυβέρνησης, αποτέλεσε διαχρονικά εστία των αγώνων των από τα κάτω, σημείο συνάντησης και ζύμωσης πολιτικών σκεπτικών και κινημάτων, καθώς και σημείο εφόρμησης των εξεγερσιακών τάσεων της καταπιεσμένης κοινωνικής βάσης.

Ο κατασταλτικός ρόλος της πανεπιστημιακής αστυνομίας και η αλλαγή του χαρακτήρα του πανεπιστημίου:

Ο ιστορικός ρόλος της αστυνομίας και οι πρόσφατες ενέργειες της σε πανεπιστημιακούς χώρους μας αποδεικνύουν ότι ο στόχος της παρουσίας της δεν θα είναι άλλος από την πολιτική απονέκρωση και τη φίμωση οποιασδήποτε αμφισβήτησης εντός των σχολών μας. Αυτή η στόχευση, άλλωστε, αποδεικνύεται από τα πρόσφατα γεγονότα της 12^{ης} Νοέμβρη, όταν μια πρωτοβουλία στεκιών, φοιτητικών – εστιακών σχημάτων και συντρόφων/ισσων από σχολές και εστίες πραγματοποίησε κατάληψη στην πρυτανεία του ΕΜΠ ως άμεση απάντηση στο lock out του ιστορικού χώρου του "κάτω" Πολυτεχνείου, που είχε ανακοινωθεί από την σύγκλητο του ΕΜΠ ενόψει του τριημέρου της 17 Νοέμβρη. Ταυτόχρονα, μια πρωτοβουλία ανέργων, εργαζομένων, φοιτητ(ρι)ών και αγωνιστ(ρι)ών συγκεντρώθηκε στον χώρο του "κάτω" Πολυτεχνείου, παρά την ισχυρή αστυνομική παρουσία, με σκοπό ο χώρος να παραμείνει ανοιχτός και προσβάσιμος ώστε να πραγματοποιηθούν οι εκδηλώσεις του τριημέρου. Την επόμενη κιάλας μέρα, εκκενώθηκαν και τα δύο αυτά εγχειρήματα σχεδόν ταυτόχρονα με μία θεαματική αστυνομική επιχείρηση (ΔΡΑΣΗ, ΜΑΤ, ΟΠΚΕ, ΕΚΑΜ) που είχε ως αποτέλεσμα την σύλληψη 92 συντρόφων και συντροφισσών. Ήδη την επόμενη μέρα στη Σύγκλητο του ΕΜΠ, ο πρύτανης Α. Μπουντουβής και άλλοι συγκλητικοί δεν δίστασαν να ανακοινώσουν πως αυτοί κάλεσαν τους μπάτσους, κατασκευάζοντας επιπλέον ψευδείς κατηγορίες για τους συλληφθέντες/φθείσες.

Με την ίδρυση της πανεπιστημιακής αστυνομίας, τέτοιου είδους περιστατικά θα αποτελούν μια καθημερινότητα. Οποιαδήποτε μορφή διαμαρτυρίας, ακόμη και μία απλή διεκδίκηση ενάντια σε μία καθηγητική αυθαιρεσία, θα μπορεί να κατασταλεί άμεσα. Κάθε μορφή πολιτικής παρέμβασης, θα μπορεί να τιμωρείται με μόνο γνώμονα την αυθαίρετη κρίση των μπάτσων. Ο δημόσιος, ο κοινωνικός και ο πολιτικός χαρακτήρας του πανεπιστημίου θα καταργηθεί και στη θέση του θα μείνει ένα στείρος προθάλαμος προπαρασκευής πειθήνιων και "αποδοτικών" εργαζομένων που θα συνεισφέρουν στην αγορά εργασίας.

Ο "εξευρωπαϊσμός" των πανεπιστημίων προσανατολίζει ακόμα και την έρευνα που θα λαμβάνει χώρα μέσα στις σχολές μας. Η ΕΕ επιλέγει να μετατρέπεται σε φρούριο, αναβαθμίζοντας το σπλοστάσιο της απέναντι σε πρόσφυγες και μετανάστες (με φράχτες, κλειστά σύνορα κοκ), τους οποίους η αστική ρητορική χαρακτηρίζει ως "εξωτερική απειλή". Ταυτόχρονα, το κράτος, σύμφωνα με τις επιταγές της ΕΕ, θωρακίζεται για την αντιμετώπιση της "εσωτερικής απειλής", η οποία δεν είναι άλλη από όσους και όσες αγωνίζονται για έναν κόσμο χωρίς κράτη, σύνορα, φτώχεια, πόλεμους, ανισότητες. Έτσι σαν λογική συνέχεια της επιλογής του ελληνικού κράτους να συμμετέχει στο ΝΑΤΟ και στην ΕΕ έρχονται και αντίστοιχα ερευνητικά έργα στο ΕΜΠ και σε άλλες σχολές. Πρόκειται για ερευνητικά προγράμματα που γίνονται σε συνεργασία με μπάτσους και στρατό διαφόρων χωρών, ΝΑΤΟ και ΕΕ και τα οποία στοχεύουν στην καταστολή των μεταναστ(ρι)ών στα σύνορα (πχ RANGER και ANDROMEDA) και την πάταξη της "ριζοσπαστικοποίησης" (πχ PREVISION). Το ΕΜΠ μέσω του Horizon 2020 και του ΕΠΙΣΕΥ (ερευνητικό τομέα των ΗΜΜΥ) συμμετέχει ενεργά

στην έρευνα που ενισχύει τους κατασταλτικούς και ιμπεριαλιστικούς μηχανισμούς, την πολεμική προετοιμασία και την δημιουργία τεχνογνωσίας για την παρακολούθηση αγωνιστ(ρι)ών.

Υποχρηματοδότηση/ Προτεραιοποίηση:

Θα ήταν ανήκουστο αν έλειπαν τα ΜΜΕ από αυτό το φιάσκο, τα οποία σε πλήρη σύμπτυξη με τις κρατικές πολιτικές και εργαλειοποιώντας την πανδημία, στρώνουν το έδαφος για την κοινωνική νομιμοποίηση του εν λόγω νομοσχεδίου. Ξέρουμε, πολύ καλά, ότι τα προβλήματα, αντί να λυθούν, θα αυξηθούν. Πόσο μάλλον όταν τα πραγματικά προβλήματα του πανεπιστημίου έγκεινται στην υποχρηματοδότηση και το νέο σώμα κοστολογείται με διπλάσιο ποσό από την χρηματοδότηση του ΕΜΠ. Διαχρονικά, οι διεκδικήσεις που αφορούσαν τη δημόσια παιδεία, αγνοούνταν κατά κόρον από το κράτος με πρόσχημα την έλλειψη χρημάτων. Τη φετινή κιόλας χρονιά, τα σχολεία, παρά τις διεκδικήσεις των μαθητ(ρι)ων άνοιξαν με υπερπληθή τμήματα εν μέσω πανδημίας, λόγω «έλλειψης χρημάτων» για αύξηση του διδακτικού προσωπικού, ενώ τα πανεπιστήμια για τον ίδιο ακριβώς λόγο, δεν άνοιξαν καν. Τώρα, λίγους μήνες μετά, το κράτος διαθέτει εξωφρενικά ποσά στην ίδρυση αυτού του νέου αστυνομικού σώματος.

Κάτι τέτοιο δεν μας εκπλήσσει. Η διάθεση χρημάτων στους μπάτσους πάντοτε θα τίθεται σαν προτεραιότητα από κάθε κράτος, καθώς στοχεύει στο να ελέγξει και να καταστείλει, και όχι να καλύψει υπαρκτές ανάγκες. Ταυτόχρονα, προφανώς, η διάθεση χρημάτων στα δημόσια πανεπιστήμια δεν μπορεί να χωράει στην ατζέντα μιας κυβέρνησης που προωθεί και υπηρετεί συμφέροντα ιδιωτών και κεφαλαίου. Δεν είναι τυχαίο πως ταυτόχρονα με τη συνεχή υποβάθμιση και υποτίμηση των δημοσίων πανεπιστημίων, περνάει νομοσχέδιο για τα κολλέγια και τα ιδιωτικά πανεπιστήμια.

Συνδυαστικά, αυτές οι τακτικές της κυβέρνησης δεν εξυπηρετούν παρά μία ενιαία πολιτική στόχευση: τη δημιουργία απονεκρωμένων πανεπιστημιακών χώρων, την μηχανική μάθηση, τη φοίτηση σε πλήρως αποστειρωμένα κτήρια και την πάταξη των αγώνων και των συμφερόντων των ταξικά χαμηλότερων στρωμάτων.

Ενάντια, λοιπόν, στο πανεπιστήμιο των ιδιωτικών συμφερόντων, της απονέκρωσης και της αποστείρωσης, εμείς προτάσσουμε το ανοιχτό, δημόσιο πανεπιστήμιο των κοινωνικών και πολιτικών αγώνων.

Η ασφάλεια μας χτίζεται με την αλληλεγγύη και όχι με όπλα και στολές.

Αυτόνομο Σχήμα Ηλεκτρολόγων

autonomohmmy.espivblogs.net

